

РЕШЕНИЕ

№ 10

София, 07 октомври 2015 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на .. петнадесети януари ..... 2015 год. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: .. Севдалин Мавров .....

ЧЛЕНОВЕ: .. Красимир Шекерджиев .....

.. Лада Паунова .....

при секретар .. Илияна Петкова ..... и в присъствието на прокурора от ВКП .. Мария Михайлова ....., като изслуша докладваното от съдията .. С. Мавров ..... КНОХД № .. 1646 .. / .. 14 .. год. по описа на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по подадени в срок протест и жалби от страна на подсъдимата А. Ц. срещу решение № 14 от 30.06.14 г., постановено по ВНОХД № 0103/12 г. по описа на Софийски апелативен съд. Със същото е потвърдена присъда № 14 от 16.07.12 г. по НОХД № С – 85/09 год. на Софийски градски съд, с която е ангажирана наказателната отговорност на Ц. за извършено престъпление по чл. 302, т. 1, вр. чл. 301, ал. 1 от НК.

Прокурорът протестира решението като постановено при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразено в начина, по който въззивният съд е формирал своето вътрешно убеждение за правно-релевантните факти в противоречие с принципа по чл. 14 от НПК и явна несправедливост на наложеното наказание – основания по чл. 348, ал. 1, т. 2 и т. 3 от НПК. Иска отмяната на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд.

Пред ВКС представителят на ВКП поддържа протеста на посочените в него основания и доводи.

Решението се обжалва от страна на подсъдимата в потвърдителната му част като постановено в противоречие с материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наказанието – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.т. 1 – 3 НПК.

Жалбите и допълнението към едната от тях се поддържат в съдебно заседание.

Върховният касационен съд, като взе предвид постановените по делото съдебни актове, постъпилите протест и жалби, посочените с тях касационни основания и доводи и становищата на страните в съдебно заседание, намира следното:

С цитираната присъда подсъдимата Ц. е призната за ВИНОВНА в това, че на неустановена дата в периода края на юни – началото на юли 2008 г. в [населено място], в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – председател на Административен съд – [населено място], поискала дар от 10 000.00 лв. и на 17.07.2008 год. получила чрез С. С. такъв от 10 000.00 лв., какъвто не и се следва от [фирма], за да извърши действия по служба – да бъде решено в полза на [фирма] административно дело № 1498/08 г. по описа на АС – [населено място], поради което и на осн. чл. 302, т. 1, вр. чл. 301, ал. 1 и чл. 54 от НК е осъдена на ТРИ години лишаване от свобода, глоба в размер на 10 000.00 лв. и лишаване от право да заема длъжност в органите на съдебната власт за срок от три години, считано от влизане в сила на присъдата.

Ц. е призната за НЕВИНОВНА в това, че на неустановена дата в края на юни – началото на юли 2008 г. в [населено място], в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – председател на Административен съд – [населено място], поискала дар от 60 000.00 лв. и получила 30 000.00 лв., какъвто не и се следва от [фирма] чрез С. С., за да извърши действия по служба – да пренасрочи от 25.09.08 г. за 22.07.08 г. и да бъде решено в полза на [фирма] административно дело № 1361/08 г. по описа на АС – Варна, поради което и на осн. чл. 304 от НПК е оправдана по повдигнатото и обвинение по чл. 302, т. 1, вр. чл. 301, ал. 1 от НК.

Съдът на осн. чл. 66, ал. 1 от НК е отложил изтърпяването на така наложеното наказание лишаване от свобода за срок от ПЕТ години, считано от влизане в сила на присъдата. Произнесъл се е по веществените доказателства и разноските, направени по делото.

С обжалваното по касационен ред решение присъдата е потвърдена.

В подкрепа на соченото касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, свързано с един от основните принципи на наказателното производство, регламентиран в чл. 14 от НПК за вземане на решение от съда по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, прокурорът акцентира върху свидетелските показания на С. С., възможните дати за теглене на парични суми от А. от обслужващата [фирма] банка и записания чрез СРС разговор между подсъдимата и С. С., проведен на 17.07.08 год. От своя гледна точка сочи, че като се съпоставят от една страна показанията на свидетелите А. и К. с показанията на С. С. и записаният разговор между него и подсъдимата, игнорират се свидетелските показания на Г. С., депозиращи в съдебното производство, и се приеме, че инкриминираната сума от 30 000.00 лв. е изтеглена от банката не на 11.07.08 год., както са приели предходните съдебни инстанции, а на 24.06.08 г., се изгражда доказателствена съвкупност, достатъчна за обосноваване по несъмнен начин, че Ц. е осъществила и престъплението, за което е била оправдана.

Посоченото от прокурора не може да бъде споделено.

В рамките на дадените от законодателя правомощия, закрепени и разписани в процесуалния наказателен закон, ВКС първо трябва да провери дали са спазени процесуалните правила, гарантиращи правилното формиране на вътрешното убеждение на предходната инстанция при установяването на обстоятелствата, относими към предмета на доказване, без да пререшава въпроса за достоверността на доказателствените материали. Настоящият съдебен състав констатира, че не са допуснати процесуални нарушения, които да дадат основания за отмяна на проверявания съдебен акт в протестираната част. Въззивната инстанция е оценила доказателствените материали по делото стриктно и съобразно изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 3 от НПК. Фактическите положения, установени по делото, са изведени от двете предходни инстанции в резултат на обективен анализ и се подкрепят от събраната по делото доказателствена маса. Касационната инстанция счита, че изложената от състава на Апелативен съд – гр. София аргументация е съобразена с разпоредбата на чл. 339, ал. 2 от НПК.

Въззивната инстанция с необходимото внимание, ползвайки се от събраните доказателствени материали по делото и след правилен самостоятелен доказателствен анализ (л. 217 – 218, ВНОХД), излагайки своите съображения е установила същите, приети и от първата инстанция, фактически изводи и е достигнала до абсолютно идентична правна оценка, че обвинението по п. I от обвинителния акт е недоказано. Крайно непоследователните свидетелски показания на С. С. са подробно съпоставени с тези на А. А., П. К., Г. С., момента на тегленето на сумите от А., обвързан с пътуването на семейството му в чужбина по конкретен повод – празнуване на рождени дни. Констатациите по фактите на предходните инстанции са правилни и законосъобразни, а пред инстанцията по правото, каквато е касационната, е недопустимо да бъдат повдигани нови възражения по фактите, като е възможно да се обсъжда само оценъчната дейност по правото на инстанциите по същество.

В своята практика ВКС нееднократно е акцентирал, че атакуваният съдебен акт подлежи на отмяна, когато се установи избирателно събиране на доказателства, липса на източници за установяване на съществени обстоятелства по предмета на доказване, едностранчиво, изопачено или тенденциозно обсъждане на доказателствения материал, на който е придадено съдържание, различно от действителното или приетите фактически обстоятелства са изградени на базата на несъществуващи или негодни доказателствени средства. В случая, съдилищата по фактите, в пределите на своята компетентност, по реда и със средствата, предвидени в НПК, са взели всички мерки за разкриване на обективната истина. Постановили са решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Аргументацията, залегнала в касационния протест и този, предизвикал въззивната проверка, както и в пледоарията на прокурора пред САС, е крайно хипотетична, за да игнорира доказателствения анализ на предходните съдебни инстанции и да предизвика отмяна на съдебното решение с връщане на делото за ново разглеждане и осъждането на Ц. по обвинението по първия пункт на обвинителния акт.

Задълбоченият анализ на събраните по делото доказателства за: процесуалното развитие на делата, образувани на доклад на Ц. и касаещи обвинението; движението по дати на конкретни парични средства по банковата сметка на [фирма]; свидетелските показания на А. А., С. Г. и П. К. за момента на изтегляне на сумата от 30 000.00 лв., предназначена за частично заплащане на адвокатския хонорар и предаването и на Г. С., съпоставени с отричането от страна на Г. С. да е получавал такава сума и непоследователните показания на С. С., че същата сума е предал на Ц., са довели до направения от съдилищата по фактите извод, че обвинението за поискан подкуп от 60 000.00 лв. и получен такъв от 30 000.00 лв. е недоказан, поради което подсъдимата е оправдана. При възприетите влошени отношения между Ц. и С. С. и невъзможността да се проверят свидетелските показания на същия чрез други доказателствени източници, в това число за движението на парите и възможността да се проследи решаването по същество на инкриминираното в обвинителния акт дело № 1361/08 г., насрочено на 22.07.08 г., осъдителна присъда срещу Ц. по този пункт на обвинението би почивала на предположения, което е недопустимо по силата на чл. 303, ал. 1 от НПК.

В подкрепа на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК от страна на подсъдимата се сочи, че въззивният съд е игнорирал част от възраженията на защитата относно изготвените веществени доказателствени средства (ВДС) чрез използване на СРС, а друга част е оставил изобщо без разглеждане, като е дал и невярно тълкуване на процесуалния закон. Развива се доводът, че в действащата към момента на инкриминираното деяние нормативна база не е била предвидена опция друго длъжностно лице, освен министъра на МВР, да издава разпореждане за прилагане на СРС, тъй като не е уредена възможност за делегиране на правата му на заместник-министър или държавен служител. Твърди се, че на довода не е отговорено съгласно разпоредбата на чл. 339, ал. 2 от НПК, а само е констатирано, че разпореждането за прилагане на СРС е дадено на 17.07.08 г. от оправомощен заместник на министъра.

Настоящата инстанция е съгласна, че доводът не е получил задълбочен отговор във връзка с изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК, но не е допуснато съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 1 от НПК, доколкото той противоречи на нормативната база и съдебната практика. По делото е безспорно установено, че към 17.07.08 г. министърът на МВР е бил командирован от министър-председателя извън пределите на страната. Във връзка с командироването министърът е издал заповед на осн. чл. 22, ал. 2 от ЗМВР да бъде заместващ от заместник-министър на вътрешните работи за времето на отсъствието, считано от 14.00 ч. на 16.07.08 год. до завръщането му. В заповедта изрично е наредил заместващият го заместник-министър да подписва и документи, свързани с използването на СРС (л. 667 НОХД), правомощие произтичащо от задължението на министъра да изпълнява и други функции, определени му със закон, съгласно чл. 21, т. 13 от ЗМВР (обн. ДВ. бр. 17 от 24 Февруари 2006 г., в сила 01.05.06 г., ред. ДВ. бр. 43 от 29 април 2008 г.), една от които и тази, определената му с чл. 18, ал. 1 от ЗСРС (ред. ДВ. бр. 17 от 2003 г., доп. – ДВ, бр. 109 от 2007 г., в сила от 01.01.08 г.) – в случаите на непосредствена опасност от извършване на тежки умишлени престъпления да разпорежи използването на СРС без разрешение на органа по чл. 15 от ЗСРС.

Във връзка с посоченото не е допуснато нарушение на действащата към момента на инкриминираното деяние нормативна база, тъй като не е била предвидена опция друго длъжностно лице, освен министъра на МВР, да издава разпореждане за прилагане на СРС, тъй като не е уредена възможност за делегиране на правата му на заместник-министър или държавен служител. В случая се касае до упражняване на правомощия от заместник-министъра при заместване на министъра. Заместването се извършва в случаите, когато лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на заместващия орган (ТР № 4 от 22.04.04. г. по адм. дело № ТР-4/2002 г., ОСС на ВАС).

В тълкувателното решение е посочено, че делегирането представлява възможност, предвидена в закона, временно – за определен случай или период от време, съгласно конкретна обстановка и преценката на горестоящия административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Последният издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горестоящият орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям или на цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия са характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на който са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму.

На следващо място защитата развива процесуалният довод, че към инкриминирания период министърът на вътрешните работи не е имал възможност да делегира правата си, т.е. разпореждането за прилагане на СРС да се издава освен от него и от писмено оправомощен от него заместник-министър. За първи път това е дадена такава възможност на министъра с изменението и допълнението на чл. 175, ал. 2 от НПК (ДВ, бр. 109 от 23 декември 2008 г.), считано от 26.12.08 г., т.е. повече от пет месеца след инкриминираното деяние. Според защитата, предходните инстанции не са отговорили на този довод.

Не могат да бъдат възприети като основателни оплакванията в касационната жалба за това, че подсъдимата и защитниците не са получили отговор на възраженията относно доказателствената годност на ВДС, изготвени въз основа на експлоатирани СРС. Както първостепенният съд, така и въззивната инстанция, са изложили верни съображения защо приемат, че ВДС (протокол № RB 202007-001-05/0202-14-ВДС-159 от 18.07.08 г. – звукозапис от разговор, т. 5, л. л. 1 – 16, ДП и протокол рег. № RB 202007-001-05/0403- ВДС-161 от 18.07.2008 г., от прилагане на СРС „белязване“, т. 1, л. л. 49б – 49е, ДП, одобрението за използваните СРС по реда на чл. 18 от ЗСРС е дадено от Г. К., видно от подписа му) могат да бъдат ценени в доказателствената съвкупност. Доколкото аналогични възражения срещу доказателствената годност на ВДС се правят и пред настоящата инстанция, то споделяйки възприетото от решаващите съдилища, касационният състав следва да обективира и собствени отговори на тези възражения.

По отношение на възможността друго длъжностно лице да осъществи правомощията по чл. 18 от ЗСРС, действащата към онзи момент разпоредба на чл. 18 от ЗСРС (редакция ДВ бр. 109/2007г.), е предвиждала делегиране на правомощието на оправомощен заместник-министър, какъвто е и настоящия случай. Само за пълнота следва да се отбележи, че позоваването в касационната жалба на измененията на разпоредбата на чл. 175 от НПК (редакции ДВ бр. 85/2005г. и ДВ бр. 109/2008г.) е неотносимо към преценка на законосъобразността на разрешението за експлоатиране на СРС, защото нормата на чл. 175, ал. 2 от НПК визира писмено разпореждане за прилагане на СРС, което е изискуемо след като е дадено предварително разрешение от председателя на съответния окръжен съд по чл. 174 от НПК и не касае хипотезата на чл. 18 от ЗСРС. – в случаите на непосредствена опасност от извършване на тежко умишлено престъпление, мотивите за която се съдържат в самите искания до министъра/зам.-министъра).

В настоящия случай СРС са експлоатирани в една от хипотезите, съставляващи изключение от общите правила на реда за прилагане на СРС – по реда на чл. 18 от ЗСРС – непосредствена опасност от извършване на тежко умишлено престъпление, за която конкретните мотиви се съдържат в самите искания до министъра/зам.-министъра). Касае се до вмешателство в упражняването на конституционно установени права на гражданите, като за да бъде спазен стандартът на защита, е необходима съдебна санкция, която в случая е последващ съдебен контрол. Чл. 18 от ЗСРС предвижда самостоятелна и изключителна хипотеза на допустимост на прилагане на СРС, при която процедурата по разрешаване е съкратена, именно поради предпоставките за допустимост – възникване на непосредствена опасност от извършване на тежко умишлено престъпление. В този случай е предоставено правомощие на орган на изпълнителната власт да разпорежи ограничаване на конституционни права на гражданите, без предварително разрешение на съд. Поради ситуацията на непосредствена опасност и изискването за бързина е предвидено отклонение от общия ред на разрешаване използването на СРС, а това отклонение от общия ред не препятства използването на резултатите от прилагането им в процеса на доказване в наказателното производство, доколкото е установен последващ съдебен контрол. Даването на разрешение за прилагане на СРС от съответния съд *post factum* има като последица саниране на извършените действия и допустимост събраните данни да имат доказателствено значение. В допълнение, двете съдебни инстанции внимателно са изследвали процедурата по разпореждане за прилагане на СРС и последващо одобрение от съда, както и са изложили мотиви за наличие на предпоставките на тази изключителна хипотеза и за осъществяване на фактическия състав на правомерно използване на СРС.

Посочването от защитата на хипотезата на прилагане на СРС без предварително разрешение, когато се касае до служител под прикритие, не аргументира невъзможност да бъдат ползвани в процеса на доказване резултатите от експлоатираните СРС. Това е така, защото се касае до различни хипотези на изключения от общите правила за прилагане на СРС, при които както предпоставките, така и процедурата е различна.

Без основание е и оспорването на компетентността на прилагащия СРС орган, защото СРС са прилагани от ДОТО на МВР (видно от съставените протоколи на изготвяне на ВДС), като съобразно действащите към момента на прилагането разпоредби, този орган е определен като осигуряващ и прилагащ СРС.

На възраженията в жалбата, касаещи приложения по делото протокол от ВДС «белязване», инстанциите по същество също са отговорили. Обстоятелството, че с разпореждането на органа на изпълнителната власт е разпоредено белязване на «определена сума пари», без да е фиксирана такава сума, не води като последица негодност на протокола за изготвяне на ВДС, защото разпореждането (както и разрешението) касае способа и предмета му, а те са формулирани в разпореждането на заместник-министъра на МВР.

Доводите за невъзможност да бъде установена идентичност на паричната сума – белязана и съответно взета от подсъдимата, са обсъдени правилно и от двете предходни инстанции. Обстоятелството, че сумата от 10 000лв. е отпусната от ДАНС в деня преди разпореждането по чл. 18 от ЗСРС, не сочи на опорочаване на резултатите от прилагания способ «белязване», защото фактическото набавяне на сумата не е елемент от осъществяване на оперативния способ.

Възраженията във връзка с протокола от изготвяне на ВДС от прилагане на „белязване” не могат да бъдат възприети, доколкото протоколът, освен че отговаря на изискванията за съдържание, не е съставен в нарушение на чл. 128 от НПК. Това е така, понеже протокол, отразяващ прилагането на СРС и неговите резултати, не е можел да бъде съставен преди произнасянето на съответния съд за саниране на извършените действия и съхраняване на събраната информация. Така че, надлежно съставеният от съдържателна гледна точка протокол е от 18.07.08 г. – след получаване на одобрение на използването на СРС от съда.

Част от доводите на защитата са насочени към непълнота на доказателствата, довела до ограничаване на правата на подсъдимата и необоснованост на фактическите изводи на инстанциите по фактите. Същата не е основание за отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за ново разглеждане на апелативния съд, тъй като е извън посочените в чл. 348 от НПК. В тази насока следва да се подчертае, че контролираните инстанции в пределите на своята компетентност, по реда и със средствата, предвидени в НПК, са взели всички мерки за разкриване на обективната истина. Решенията се взети по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Първоинстанционният съд е изпълнил задължението си по чл. 305, ал. 3 НПК, като в мотивите е посочил установените обстоятелства, доказателствата, които ги подкрепят и правните си изводи. Изложил е и съображенията си по отношение на доказателствения материал и неговата достатъчност за ангажиране на наказателната отговорност на Ц. по втория пункт на обвинителния акт. Потвърждавайки присъдата, въззивната инстанция е посочила основанията, поради които не е приела за основателни доводите в подкрепа на жалбата.

Като съществени нарушения на процесуалните правила конкретно се сочи отказът на инстанциите по фактите да уважат доказателствени искания. Доколкото могат да се преценяват като процесуални нарушения, довели до ограничаване на процесуалните права на подсъдимата, те трябва да са свързани със задълженията на съдилищата да осигурят с всички мерки разкриването на обективната истина, съответно да вземат решението си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. В случая, въззивната инстанция е изпълнила това си задължение. Съдът няма задължение в решението си да обсъжда направените доказателствени искания и да излага мотивите, защо същите са неотнормими за решаване на делото по същество. Достатъчно е, че задълбочено е посочил на базата на кои доказателства е приел, че инкриминираното престъпление е извършено от обективна и субективна страни. За да е предпоставка за накърняване на правото на защита на подсъдимата, отказът да се удовлетворят доказателствени искания следва да води до абсолютна невъзможност да се установи обективната истина, поради неразкриването на значими обстоятелства за решаване на делото по същество. В този смисъл, без значение за изхода на делото са: искането за отпускане на инкриминираната сума и даденото разрешение; кое длъжностно лице е сигнализирано министъра на МВР, за да бъдат издадени процесните разпореждания за прилагане на СРС; в какво длъжностно качество е действал прокурор Р. В. (отговор на възражението на л. 855, НОХД и л. 219, ВНХД); датата и часа на извеждането на съответните постановления за образуване на досъдебното производство, искания и разрешения за използване на СРС и подробната мотивировка за обстоятелството по чл. 18, ал. 1 от ЗСРС, доколкото, в случая, такъв доказателствен стандарт не е бил изискуем и необходим.

Ведно с останалия доказателствен материал, задълбочено са изследвани административните преписки и водените дела, касаещи [фирма] и [фирма] и относими към повдигнатите обвинения (л. л. 822 – 825, л.л. 848 – 850 и 856 – 857, НОХД и в цялото въззивно решение). Без значение за решаване на наказателния казус от обективна и субективна страни са: броя на делата със заинтересованите дружества; кой и по какъв начин ги е образувал, кое е водещото от тях и какъв е предмета им, доколкото се преследва определен общ интерес – решаването им в полза на [фирма] по отношение на процесния имот.

При определяне на комплексното наказание предходните инстанции са взели предвид като смекчаващи отговорността обстоятелства – чистото съдебно минало на Ц., добрите и характеристични данни по месторабота, приноса и за разкриване на обективната истина, доброволното предаване на веществените доказателства по делото, доброволно даденото съгласие за изземване на отривки от ръцете, с което е улеснила работата на органите на досъдебното производство, семейното и положение, доколкото сама е отгледала своето дете и това на сестра и, останало пълен сирак, и изтеклия период от време от извършване на деянието до постановяване на присъдата и безукорното и процесуално поведение. Като отегчаващи отговорността обстоятелства се отчетени административния пост, който е заемала в административния съд и размера на получения дар. Така определеното и наказание лишаване от свобода не е явно несправедливо по смисъла на чл. 348, ал. 5 от НПК, доколкото съответства на обществената опасност на деянието и Ц., на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите по чл. 36 от НК. Да се ценят в по-висока степен като отегчаващи отговорността обстоятелства извън преценката на законодателя като квалифициращи - служебното положение на Ц. (обвинена е за извършено деяние като съдия – да бъде решено адм. д. № 1498/08 г., а не за такова, осъществено като административен ръководител) и равностойността на предмета на престъплението е недопустимо по силата на закона. Законосъобразно е разрешен и въпроса за приложението на чл. 66, ал. 1 от НК. Настоящата инстанция също приема, че за постигане на целите на специалната и генерална превенции, не е необходимо, в случая, ефективно изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода.

Във връзка с посоченото, протестът и жалбата са НЕОСНОВАТЕЛИ и решението следва да се остави в сила.

Водим от горното и на осн. чл. 354, ал. 1 от НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 14 от 30.06.14 г., постановено по ВНОХД № 0103/12 г. по описа на Софийски апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ:.....

.....